U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **B. R.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Kloknerova 2212/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2008, č. j. OAM-538/VL-07-PA03-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2009, č. j. 56 Az 166/2008 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2008, č j. OAM-538/VL-07-PA03-2008. Tímto rozhodnutím neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud nepřisvědčil žádné z žalobních námitek. Z podkladů, které si žalovaný opatřil, nevyplynulo, že by v mezidobí od podání v pořadí první žalobcovy žádosti o azyl došlo ke změnám, které by měly vliv na skutková zjištění. K porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech nemohlo dojít, neboť manželství, jenž žalobce uzavřel s paní L. R., bylo manželstvím účelovým a obecně rodinné vztahy žalobce na území ČR nebyly funkční. Nemohlo dojít ani k porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jelikož toto ustanovení na žalobce nedopadá (soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publ. pod č. 721/2005 Sb. NSS). Z informací o zemi původu nakonec nevyplynulo, že by obecná situace v Alžírsku byla takového charakteru, aby sama o sobě byla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, nebylo tedy důvodu, aby se touto problematikou žalovaný zabýval ve vztahu k § 14 zákona o azylu. Situaci v Alžírsku vyhodnotil žalovaný ve vztahu k § 14a zákona o azylu; v jeho úvahách soud neshledal pochybení.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opírá svou žádost o humanitární důvody, chce žít v bezpečí důstojným životem. Ministerstvo vnitra podle něj porušilo § 3, § 50 a § 51

správního řádu. Politická a humanitární situace v Alžírsku je podle něj obecně známá, hlavním problémem jsou extrémní chudoba obyvatelstva a neschopnost státních orgánů tento problém řešit. Toto jsou podle stěžovatele dostatečné důvody pro aplikaci § 12 odst. 2 zákona o azylu, dány jsou však dle jeho názoru rovněž důvody § 14 zákona o azylu, podle něhož lze udělit azyl z humanitárních důvodů. V úvahu nakonec připadá rovněž udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Těmito otázkami se správní orgán nezabýval náležitě pečlivě. Podle stěžovatele nemohl žalovaný správně usuzovat na skutkové a právní otázky, porušil zásadu materiální pravdy, neboť nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neprovedl náležitě a řádně všechna potřebná šetření k objasnění okolností rozhodných pro posouzení věci. Žalovaný neshromáždil poznatky o zemi původu stěžovatele z nezávislých a objektivních zdrojů, jako např. organizace Human Rights Watch nebo Amnesty International k vývoji politické situace v rozhodné době a postojům státní moci k otázkám rasovým, náboženským, či dodržování lidských práv a nekonfrontoval tyto se stěžovatelovými tvrzeními. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. K postupu správního orgánu při opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, rozsudek ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, či rozsudek ze dne 20. 11. 2009, č. j. 9 Azs 104/2008 - 61, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. května 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu